

Menire

Mihai Eminescu

De-mi vorbiți mă fac că n-aud,
Nu zic ba și nu mă laud,
Dăntuiți precum vă vine,
Nici vă şuier, nici v-aplaud
Dară nimeni nu m-a face
Ca să joc dup-a lui flaut
Căci menirea vieții mele
E pe mine să mă caut.

Bismarqueuri de falsă marcă,
Mie-mi pare cum că, parcă
De iubirea nemțărimei
Nici un rău nu vă înțarcă.
În zădar Alsasul, Posen,
Cu-a lor stare vă încarcă
Ochii voștri, să pricepeți
Unde duce-a țării barcă
Și ce rău ne prorocește
A cobirii neagră țarcă.
Voi ne duceți spre pieire,
Bismarqueuri de falsă marcă.
Excelența, bezedeaua
Cu mândrie poartă steaua
Ce cu stimă i-a fost dată
C-a putut a fi licheaua
Ce la rus ș-aplecat capul
Și la turc a-aprins luleaua
Ci în loc de ștreangul care
Se cădea, i-au dat cordeaua
Căci nevasta-i pentru-o târlă
De cătane fu cățeaua;
În zădar cu-a lor mândrie
Tu îngreunezi canapeaua,
Crezi că lumea te admiră
Când colinzi în lung șoseaua;
În zădar mai taie mutre
Serioase mascaraua,
Cu blazoane-nchipuite
Ș-a împodobit cupeaua.
Știm ce-aramă este-ntr-însul
Și-i cunoaștem noi turaua.
'N-alte țări e-onoare mare
Decorația și steaua,

Dar ce merite-are dânsul
Excelența, bezedeaua?
E o carte măsluită
Toată viața lui, licheaua,
Și noi știm ce însemnează
De pe pieptu-i tinicheaua.